

KONTROWERSJE W JEROZOLIMIE

Część I: Przegląd

Tekst przewodni: Mk 11,15.17; 12,7.

Zakres studium: Mk 11-12.

Wprowadzenie: *Ewangelia Marka* jest najkrótszą z czterech narracji życia i działalności Jezusa. Do rozdziału 9. autor omawia działalność Jezusa w Jego rodzinnej Galilei. Od rozdziału 10. narracja przenosi nas ku działalności Jezusa w Judei, a zwłaszcza Jerozolimie.

W drodze do tego wielkiego miasta Jezus wyjaśnia uczniom swoją misję, która zostanie tam zrealizowana. Narracja nie tylko zmienia miejsce działalności Chrystusa, ale także prowadzi do finału życia i działalności Jezusa na Ziemi.

Tematy lekcji

W tej lekcji rozważymy ważne wydarzenia w życiu Jezusa, które nastąpiły w Jerozolimie, a zwłaszcza tamtejszej świątyni:

1. Zapowiedź męki i śmierci Chrystusa.
2. Wędrówka Jezusa do Jerozolimy połączona ze wspomnianą w Mk 10 działalnością w Judei. Mk 11 opisujący pamiętny wjazd Jezusa do Jerozolimy.
3. Działalność Jezusa w Jerozolimie i świątyni, miejscu większości dyskusji przedstawionych w Mk 11-12.

Część II: Komentarz

Zapowiedź męki

Począwszy od Mk 8 Jezus wyraźnie zapowiada swoje zbliżające się cierpienie na krzyżu. „I zaczął ich pouczać o tym, że Syn Człowieczy musi wiele cierpieć, musi być odrzucony przez starszych, arcykapłanów oraz uczonych w Piśmie i musi być zabity, a po trzech dniach zmartwychwstać” (Mk 8,31). Później, w kolejnym rozdziale, Jezus opisuje zbliżającą się scenę Jego śmierci: „Syn Człowieczy będzie wydany w ręce ludzkie i zabiją go, ale zabity po trzech dniach zmartwychwstanie” (Mk 9,31). Jezus wiedział, że Jego wędrówka do Jerozolimy wiedzie ku cierpieniu i śmierci. Jednak był zdeterminowany, by tam pójść, gdyż Jego misją było umrzeć na krzyżu dla zbawienia ludzkości.

Niestety, uczniowie nie rozumeli słów Jezusa o Jego misji jako bezpośredniego wypełnienia proroctwa. Uczniowie zakładali raczej, że Jezus zamierza ustanowić ziemskie królestwo, którego oni będą częścią. Dlatego rozmawiali o podziale przyszłych przywilejów i stanowisk w nowym królestwie. Łukasz zanotował niepokój, jaki zapanował wśród uczniów po tym, jak śmierć Jezusa położyła kres ich próżnym nadziejom i ambicjom, napelniając ich głębokim poczuciem rozczarowania. Jeden z wyznawców Jezusa wyraził to następująco: „A myśmy się spodziewali, że On odkupi Izraela” (Łk 24,21). Zatem choć szli za Nim tłumy, Jezus był osamotniony w swojej misji. Tylko On rozumiał znaczenie swoich czynów. Izajasz prorokował o tym setki lat wcześniej: „Ja sam tłoczyłem do kadzi, bo spośród ludów żadnego nie było ze mną” (Iz 63,3).

Ku Jerozolimie

Słynna Jerozolima nie powitała Mesjasza fanfarami. Ani przywódcy religijni, ani lud nie zwrócili na Jego przybycie większej uwagi. Jezus przybył tam jak obcy. Nie został uznany jako król przez tych, którzy osądzali Go po pozorach. Niektórzy z Jego wyznawców, a może uczniów wykrzykiwali radosne emocje związane z nadejściem królestwa. „A ci, którzy szli przed nim i którzy szli za nim, wołali: Hosanna! Błogosławiony, który przychodzi w imieniu Pańskim! Błogosławione Królestwo ojca naszego Dawida, które nadchodzi! Hosanna na wysokościach!” (Mk 11,9-10).

Kolejna część narracji Marka w rozdziale 11. dotyczy świątyni - centrum życia religijnego narodu izraelskiego, a zwłaszcza wspólnotowego nabożeństwa. Z punktu widzenia Jezusa cel, w jakim powstała świątynia, wypełnił się. Ellen White wyjaśnia to następująco: „Odszedłszy od Boga, Żydzi w znacznym stopniu stracili z oczu nauki dotyczące obrzędów rytualnych, które zostały ustanowione przez samego Chrystusa. W każdej swej części symbolizowały Go i były pełne życia i duchowego piękna. Ale Żydzi zatracili duchową żywotność swoich obrzędów i przyłgnęli do martwych form. Zaufali ofiarom i nakazom jako takim, zapominając o Tym, na którego miały wskazywać. W celu wypełnienia miejsca, które zostało utracone, kapłani i rabini mnożyli własne wymagania. Im bardziej rosła ich niewzruszoność, tym mniej przejawiano miłości Bożej. Swą świętość mierzyli mnogością ceremonii, podczas gdy ich serca wypełniała pycha i obłuda” (Ellen G. White, *Życie Jezusa*, wyd. 16, Warszawa 2018, s. 20).

Jezus a świątynia

W Mk 11 czytamy: „I wszedł do Jerozolimy, do świątyni, *obejrzał wszystko*, a że już była późna godzina, wyszedł z dwunastoma do Betanii” (Mk 11,11). Następnego dnia, kiedy Jezus wrócił do świątyni, nie powstrzymywał swojego gniewu. „A gdy wszedł do świątyni, począł wyganiać tych, co sprzedawali i kupowali w świątyni, i wyrzucił stoły wekslarzy oraz ławy sprzedawców gołębi” (Mk 11,15).

Cytując *Pismo Święte* Jezus zdecydowanie skrytykował kierownictwo świątyni: „Czyż nie jest napisane: Dom mój będzie przez wszystkie narody nazywany domem modlitwy? A wy uczyniliście zeń jaskinię zbójców” (Mk 11,17). Niewątpliwie Jezus zareagował gniewem na bezczelny handel odbywający się na dziedzińcu świątynnym. „Handlarze żądali horrendalnych cen za sprzedawane zwierzęta, dzieląc się następnie swymi zyskami z kapłanami i urzędnikami, bogacącymi się w ten sposób kosztem ludu” (Ellen G. White, *Życie Jezusa*, wyd. 16, Warszawa 2018, s. 111).

Z drugiej strony wiemy, że „każdy izraelski mężczyzna był zobowiązany wpłacić pół sykla rocznego podatku na świątynię. (...) Dyskusje o tym, co władze świątynne robiły z nadwyżkami z podatku, sugerują, że finanse świątynne były prowadzone w sposób całkowicie nieprzejrzysty” (David Instone-Brewer, „Temple and Priesthood”, w: *The World of the New Testament: Cultural, Social, and Historical Contexts*, red. Joel B. Green i Lee Martin McDonald, Grand Rapids 2013, s. 203-204).

Mk 11,18 kieruje uwagę czytelników na kapłanów, kierowników nabożeństw świątynnych i uczonych w *Písmie*, którzy „szukali sposobu, jak by go [Jezusa] stracić”. Fakt, iż to przywódcy religijni doprowadzili do aresztowania i ukrzyżowania Jezusa, jawi się jako niewiarygodny paradoks. Zamiast tego, skarceni przez Zbawiciela, powinni byli uświadomić sobie, że „do nich należał obowiązek zlikwidowania nadużyć, jakie miały miejsce na dziedzińcu świątyni” (Ellen G. White, *Życie Jezusa*, wyd. 16, Warszawa 2018, s. 111). Jednak oni nie usłuchali przesłania Jezusa, ale postanowili Go usunąć. „Nawet służący w świątyni kapłani stracili z oczu znaczenie czynności, do pełnienia których zostali powołani. Przestali spoglądać poza symbol w kierunku właściwego znaczenia rzeczy. Przedstawiając dary ofiarne, zachowywali się jak aktorzy na scenie. Rozporządzenia, które dał sam Bóg, posłużyły jako środki zaciemniania umysłu i zatwardzania serca. Na tej drodze Bóg nie mógł zrobić dla człowieka nic więcej. Cały ten system musiał zostać usunięty” (tamże, s. 25).

Kolejnego dnia Jezus znowu przybył na dziedzińiec świątyni (Mk 11,27). Po raz kolejny kapłani, uczeni w *Písmie* i starsi wszczęli spór z Nim. Kwestionowali władzę Jezusa, zapytując: „Jaką mocą to czynisz? Albo kto ci dał tę moc, abyś to czynił?” (Mk 11,28). W odpowiedzi Jezus odparł ich pytanie innym pytaniem, nie udzielając im bezpośredniej odpowiedzi. Jezus odpowiedział już wcześniej na podobne pytanie, ale nie zmieniło to w niczym postawy przywódców izraelskich. Ponadto Jezus wiedział, jaka jest intencja pytających. Usiłowali oni jedynie sprowokować Go do kłótni, ale w najmniejszym stopniu nie mieli zamiaru okazać skruchy z powodu swojej pychy i zatwardziałości. Było oczywiste, że sposób i treść nauczania Jezusa musiały im uświadomić Jego boski charakter, gdyż sami przyznali: „Nauczycielu, wiemy, że jesteś szczery i na nikim ci nie zależy; nie oglądasz się bowiem na żadnego człowieka, ale po prawdzie nauczasz drogi Bożej” (Mk 12,14).

W innych przypadkach przywódcy religijni zarzucali Jezusa pytania z czystej złości, jak w Mk 12,13: „I posłali do niego niektórych z faryzeuszów i Herodianów, aby go pochwycić w mowie”. Przywódcy religijni w swojej zdecydowanej większości „usiłowali go [Jezusa] pojmać” (Mk 12,12).

W przypowieści o winnicy (Mk 12,1-11) Jezus obnażył trafnie nikczemny spisek przywódców zamierzających w niedalekiej przyszłości odebrać Mu życie. Chrystus podkreślił ich perfidię następującymi słowami: „I pojмали go, zabili i wyrzucili go poza winnicę” (Mk 12,8). W naszej dyskusji o świątyni najistotniejsze są słowa Jezusa w wersecie 9. Jezus wyjaśnił, co ma się stać zgodnie z Bożym planem zbawienia: „Przybędzie i wytraci wieśniaków, a winnicę odda innym” (Mk 12,9). Wraz ze śmiercią Jezusa cały system świątynny wypełnił swoją funkcję i utracił obowiązującą moc. Wszystkie jego symbole wskazywały na Jezusa. Teraz wiarna reszta Izraela miała pełnić Jego misję. William Lane wyjaśnia tragiczne położenie starożytnego Izraela w tamtym czasie: „Zgodnie z treścią przypowieści rychłą i nieuchronną konsekwencją odrzucenia syna miał być zdecydowany i katastrofalny w skutkach sąd. To wskazuje na kluczowe znaczenie odrzucenia Jana i Jezusa, wskazanego wyraźnie w Mk 11,27-12,12, pociągającego za sobą odrzucenie samego Boga. Nie oznajmiając wprost swojego synostwa, Jezus wyraźnie wskazał, że Sanhedryn odrzucił ostatniego Bożego Posłańca i skazał się na klęskę. Święte powiernictwo dane niegdyś wybranemu narodowi miało zostać przeniesione na nowy Izrael Boży” (William L. Lane, *The Gospel According to Mark: The New International Commentary on the New Testament*, Grand Rapids 1974, t. 2, s. 419).

Część III: Zastosowanie

Jakich praktycznych lekcji możemy się nauczyć z tego, jak Jezus oczyścił świątynię? Rozważ poniższy cytat: „Dziedzińce świątyni jerozolimskiej, wypełnione wrzawą i bezbożnym ruchem, przedstawiały nader prawdziwie świątynię serca zdeprawowaną przez zmysłowe namiętności i zdrożne myśli. Oczyszczając świątynię od światowych kupców i sprzedawców, Jezus ogłosił swą misję oczyszczenia skażonego przez grzech serca — uwolnienia od ziemskich pożądlwości, samolubnych żądz, złych nawyków, które demoralizują duszę” (Ellen G. White, *Życie Jezusa*, wyd. 16, Warszawa 2018, s. 113-114).

W Mk 12,14 jeden z faryzeuszów zwrócił się do Jezusa słowami: „Nauczycielu, wiemy, że jesteś szczerzy i na nikim ci nie zależy; nie oglądasz się bowiem na żadnego człowieka, ale po prawdzie nauczasz drogi Bożej”. Wydaje się, że przywódcy religijni rozumieli, kim jest Jezus i jaki autorytet stoi za Jego nauczaniem. Jednak nie byli gotowi pójść za Jezusem i należeć do Jego królestwa. Zapytaj uczestników lekcji, jak to możliwe, że przywódcy dostrzegali autorytet Jezusa, a jednak odrzucali Jego naukę i Jego samego? W jaki sposób podobne postawy manifestują się w naszych czasach?

	<p style="text-align: center;">MATERIAŁY DLA NAUCZYCIELI</p> <ul style="list-style-type: none">• Przewodniki- materiały uzupełniające treść „Lekcji biblijnych”.• Pytania- propozycje przebiegu zajęć i pytań do dyskusji w szkole sobotniej. <p style="text-align: center;">www.adwent.pl dział: Studium biblijne</p>	<p style="text-align: center;">KONSULTACJE ONLINE DLA NAUCZYCIELI</p> <ul style="list-style-type: none">• Wspólne przygotowanie do prowadzenia najbliższego studium Biblii.• Propozycje dodatkowych zajęć.• Odpowiedzi na pytania związane z treścią studium.• Wspólnota, modlitwa <p style="text-align: center;">każdy czwartek, godz.20.00 Zoom: 856 5129 9515 Kod dostępu: Biblia</p>
---	---	---